

Sněženka farní

Zpravodaj farnosti Panny Marie Sněžné v Praze

Ročník XX.

Červen 2014

Milí farníci a ostatní čtenáři Sněžanky,

blíží se konec školního roku, tedy také jakýsi konec období našeho společného farního života. Toto období bývá tradičně završeno dvěma akcemi. Noc kostelů, která už proběhla, a první svaté přijímání dětí, které je určitým vyvrcholením celoroční přípravy. Noc kostelů je více otevřená pro lidi přicházející do našeho kostela jako návštěvníci, svaté přijímání dětí je spíše rodinná událost farnosti. Cílem obou akcí je povzbudit naši lásku k bližnímu i naši zbožnost. Děkuji všem, kdo se na Noci kostelu jakýmkoli způsobem podíleli, také těm, kdo se za tuto akci modlili nebo dokonce za ni obětovali svá utrpení. Všechny tyto snahy určitě přinesly užitek.

Svaté přijímání dětí máme před sebou. Nejde ostatně jen o jednorázovou událost. Mohli bychom se ptát, co z těchto dětí vyroste, jaká bude jejich budoucnost, co přinesou církvi. Místo obav však můžeme děti doprovázet modlitbou a svěřovat je neustále dobrotivému Otci, který je velmi trpělivý vychovatel. Často i nás této trpělivosti učí. Určitě ale můžeme posílit vzájemnou zodpovědnost před naším Pánem. Proto prosím o modlitbu i po prvním svatém přijímání letošních prvokomunikantů. Červen je měsíc ve znamení Božského Srdece. Tomuto zdroji lásky svěřujeme všechny děti a každého, na kom nám opravdu záleží, ale také i naše vlastní postoje, aby vždy byly láskou poznamenány.

menší bratr Antonín

ČERVEN VE FARNOSTI

První svaté přijímání

V **neděli 1. června** přistoupí děti poprvé k prvnímu svatému přijímání. Společná mše svatá bude začínat v **9.30 hod.** v kostele. (Mše v 9.00 a 10.15 nebudou.)

Soubor Collegium 1704

provede v **pátek 13. června od 19.30 v kostele** barokní polyfonickou skladbu Stabat Mater od Domenica Scarlattiho.

Setkání s farářem

bude v **úterý 17. června od 19.19 v Klubu**. Hlavním tématem bude zhodnocení letošní Noci kostelů - co se povedlo, co příště udělat lépe, co raději vůbec nedělat. Co si přineseme také sníme a vypijeme.

PŘIPRAVUJEME

Letní stanový tábor - Království Kyrandie

Termín tábora: 26. 7. - 9. 8. 2014

Místo konání: tábořiště u Šluknova

Cena: 3.000 Kč

Hlavní vedoucí: P. Eliáš Tomáš Paseka OFM

Přihlášky a informace: mail: tompas@centrum.cz, tel. 734-435-460

Cyklistické putování

Již desátým rokem zveme mládež k týdennímu cykloputování, tentokrát v termínu **9. – 16. srpna 2014** do České Kanady. Ubytování v penzionu u Jindřichova Hradce, cena pobytu je 2.500 Kč. Přihlásit se je možné do konce června 2014 u paní Heleny Podlahové, tel. 602-424-653, mail: h.podlahova@seznam.cz.

STALO SE V KVĚTNU

Duchovní obnova

Duchovní obnovy, která se konala v naší farnosti, jsem se zúčastnila poprvé. Tušila jsem, že tato akce bude stát za to, protože jména, která obnovu zaštiťovala (P. Angelo Scarano a otec Eliáš Paseka OFM) toho byla dostatečnou zárukou. Netušila jsem ale, jak moc niterný, duchovní, lidsky krásný, radostný a očištný zážitek nás čeká. Jinými slovy – bylo to strašně

fajn. O duchovních prožitcích se často mluví, natož píše, těžko. Člověk se - mnohdy zbytečně - bojí, že bude nařčen z patosu nebo fanatismu, má strach pouštět druhé do tolik intimní oblasti. Má to být ale osobní výpověď, tak do toho.

Tady u bratří františkánů u Panny Marie Sněžné jsem před časem našla skutečnou víru a taky opravdovou radost z ní, vřelé lidské přijetí a přátelství. (Já, můj muž i náš malý syn, který tu byl nedávno pokřtěn.) Duchovní obnova se nesla přesně v tomto duchu a její program byl nepochybně připraven pozorně a s láskou.

Páteční večer začal mší a nešporami a pokračoval velice silným a citlivě zvoleným filmem „Za bílého dne“ (ČT ho před časem uvedla pod názvem „Ukažte svou tvář“). Myslím si, že tento příběh nenechal chladným nikoho. Po následující moderované adoraci s modlitbami, díky, prosbami a kytarou otce Eliáše jsem už věděla, že tohle by měl zažít každý, kdo hledá.

Sobotní dopoledne patřilo především skvělým přednáškám otce Angela, které mě vedly k okamžitému nákupu všeho, co se od něho v knihkupectví u Paulínek dalo sehnat. Mezi přednáškami jsme si mohli zajít do farního klubu na výbornou kávu, čaj, čerstvý chleba a vodu a v poledne na společný oběd v refektáři kláštera. Odpoledne, na které nezapomenu, bylo věnováno tiché adoraci, svátosti smíření, přímlyvným modlitbám, duchovním rozhovorům a bylo zakončeno mší. Absolutní duchovní zážitek. Hloubka, radost, klid a mír. Pokoj a dobro.

I sebelepší program však závisí především na těch, kteří vás jeho zákoutími provázejí. Bez úsměvu, vřelosti a čistého hlasu otce Eliáše, neobyčejně lidsky i zaníceně podaných myšlenek otce Angela, laskavého duchovního doprovázení sestrou Petrou i ostatními sestrami a bez pomoci dalších milých členek a členů místního společenství by tato duchovní obnova byla jistě inspirativní, ale nedokázala by tak mateřsky pohladit po duši.

Co na mě tedy zapůsobilo nejvíce? To, co na mě u Panny Marie Sněžné působí neustále a co bylo během této obnovy téměř hmatatelné: Obrovský dar místních bratří františkánů, kteří pro každého, kdo má zájem, dokážou vytvořit skutečný domov, ve kterém je teplo, kde mizí strach a nejistota, přirozeně se rozvazuje jazyk, otevírá srdce, léčí staré rány, kde slzy očisťují, a v člověku se probouzí to, co ho dělá člověkem.

Takže díky všem a těším se na příště.

Zuzana Rebcová

Duchovní obnova - Co nám říká don Puglisi

Duchovní obnovy jsem se tentokrát mohl zúčastnit pouze v pátek večer, protože v sobotu dopoledne jsem byl na rodinném pohřbu mimo Prahu. Přišel jsem na mši, shlédl film a zůstal také na následnou adoraci.

Film „Za bílého dne“ byl natočen podle skutečné události. Vypráví životní příběh sicilského kněze dona "Pino" Puglisiho, který se společně s několika spolupracovníky pokusil ve svém rodném městečku Brancacciu pomoci dětem žijícím převážně na ulici, aby se nedostaly do područí mafie. V den svých 56tých narozenin byl mafii na náměstí zavražděn.

Při následné adoraci jsem přemýšlel o tom, proč mě film tak zaujal, co mně tím Pán chce říci? Byl jsem v přítomnosti svátostného Ježíše, ve společenství blízkých lidí, v bezpečí. V podobném bezpečí se účastníme duchovní obnovy, slavíme mši svatou, jezdíme na poutě (a někdy i na brigády) do Hájků, modlíme se sami i ve společenství, čteme Biblii a duchovní literaturu. To všechno dělal don Puglisi také, ale proto by o něm nemohl být natočen tak působivý film. Don Puglisi dělal ještě něco navíc – viděl ve svém okolí potřebné lidi a rozhodl se jim pomoci. Byl varován před možnou pomstou ze strany mafie, ale nestáhl se do bezpečí církevního společenství a nakonec ho jeho úsilí stálo život.

A co my? Existují v naší společnosti potřební lidé? Chceme je vidět? Nebo si jich raději nevšímáme, protože spěcháme do kostela? Najdeme odvahu vyjít z pohodlného, známého prostředí, poskytnout pomoc těm, kdo pomoc potřebují?

Don „Pino“ nás k tomu vyzývá ze Sicílie prostřednictvím filmu, stejně jako papež František z Říma v exhortaci *Evangelii gaudium*: „...všichni jsou povoláni k tomuto novému misionářskému ‘vyjití’. Každý křesťan a každé společenství rozlišuje, na jakou cestu je Pán posílá, ale všichni jsme zváni toto poslání přijmout, vyjít z vlastní pohodlnosti a mít odvahu dosáhnout všech periferií, které potřebují světlo evangelia.“

Dokážeme poznat na jakou cestu nás Pán posílá? Ke komu máme vyjít? Přijmout takové poslání? Dokážeme vyjít z vlastní pohodlnosti? Dokážeme to? Dokážu to i já?

František Jirsa

Noc kostelů

Téměř celou noc vytrvale pršelo. Stejně jako vloni. A stejně jako vloni lidé neustále přicházeli a přišlo jich na dva tisíce. Dívali se, poslouchali, se zájmem se vyptávali, modlili se, zapalovali svíčky, těšili se z krásné hudby, nakupovali v knihkupectví, děti malovaly ... Někteří přišli už po několikáté, jiní byli v kostele vůbec poprvé a třeba ne naposled. Někdo přišel už na mši

v 18 hodin a na nešpory a někdo zas zůstal až přes půlnoc na společnou modlitbu s písněmi z Taizé.

Organizační tým se ze všech sil snažil, aby letošní ročník tomu loňskému nezůstal nic dlužen. Díky útržkům rozhovorů, které během večera zalétaly na naše stanoviště, která byla stále obležená návštěvníky, snad můžeme doufat, že se to podařilo:

„Podívej, to je krása ... Ten nový relikviář se sem strašně hodí, i když je moderní ... Díky obrázkům bratra Michala mám na celý večer dobrou náladu ... Chodíme k vám každý rok, už jste taková naše tradice ... Má to tu úžasnou atmosféru ... Děláte dobrý kafe! A koláčky jsou vynikající ... Když v kostele hraje tak krásná hudba, člověka se to dotkne dvojnásob ... Díky za prohlídku, pan farář umí moc pěkně mluvit, provedl by nám tady maturitní ročník? ... Ten nasvícený květinový kříž je nádherný, měl by tu být pořád ... Tady od varhan je super výhled, ten oltář je úžasný ... Krásně zpívali, co? ... Ti řádoví bratři jsou fajn, takoví normální ... Ani nevadí, že prší ...“

Nevadilo. Mělo to kouzlo a atmosféru. Tak zase za rok, s deštěm nebo bez deště.

Zuzana Rebcová

ROZHOVOR

Letem světem životem bratra Michala

Pokračování rozhovoru s P. Michalem Pometlem OFM.

Jak jsi vstoupil do františkánského řádu?

V šedesátých letech jsem byl v kontaktu s františkánem P. Aloisem Mocem, byl mým zpovědníkem. Pak jsem čekal, až se vrátí provinciál Metoděj Řezníček z kriminálu, abych ho požádal o vstup do řádu. Když jsem se s ním poprvé setkal, řekl mi: "Mám jednoho, ten už je v semináři, budeš další, půjdeš také do semináře." S panem doktorem Zeleným jsem se začal rychle učit latinu, přihlásil jsem se na fakultu, byl jsem přijat a začal studovat.

Nevadilo, žes byl ve vězení?

Hlásil jsem se v roce 1969, v té době bylo jednodušší se do semináře dostat. Ale před ukončením studia si mě zavolal tajemník a říkal: "Víte, my jsme zjistili, že vy jste byl zavřený, vy byste vlastně vůbec neměl být vysvěcený. Ale vy jste do životopisu o vězení napsal a my jsme to nějak přehlídli." Tehdy jsme neměli být vysvěceni tři - náš františkán bratr Berard, František Lízna a já. Generální vikář tehdy použil nějaký figl, kterým je přesvědčil, že když už nás nechali vysvětit na jáhny, udělali první chybu a teď už to je jedno, jestli budeme jenom jáhni nebo kněží. Nakonec jsme vysvěceni byli, ale primici nám už nedovolili.

Jaké to bylo v semináři?

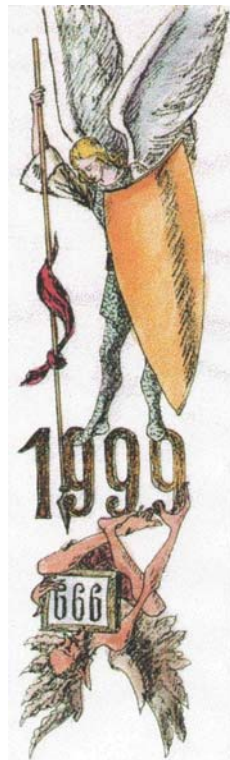
Situace byla zajímavá, protože jsme si nejdříve museli zařídit bydlení. Začali jsme opravovat jeden kanovnický dům, který byl spíše v troskách. Suché záchody jsme měli tehdy ještě na dvoře. Během doby našeho pobytu se bydlení postupně vylepšovalo, o prázdninách jsme z toho začali dělat obyvatelný dům.

Stýkal ses s jinými františkány i během studia?

Na starosti nás měl páter Bernard, který byl kaplanem na Mělníce. Za ním jsme jezdili nebo on jezdil za námi. V době, kdy nemohl, jsme navštěvovali kapucína pátera Ondřeje Frgala, který bydlel přímo v Litoměřicích. Byl už nemocný, na vozíku, ale ještě mu to dobře myslelo. Zájemců o františkánství nás bylo asi sedm, ne všichni vydrželi. Dokonce jsme občas jezdili za Bernardem v rámci nedělních vycházek na jeho bohoslužby, a tak jsme se navzájem povzbuzovali.

Pamatuješ si nějaké profesory, kteří tě významně ovlivnili během studia?

ThDr. Josef Kubalík, ThDr. František Kotalík, historik ThDr. Jaroslav Kadlec. Ještě jsme zažili kousek obnovy, kdy se směli vrátit ThDr. Josef Zvěřina a ThDr. Otto Mádr, ale dlouho nevydrželi. Já jsem měl smůlu – v lovosickém prostředí jsem získal nějakou alergii, kterou jsem si možná

přinesl z basy, a pravidelně jsem jednou týdně jezdil do Prahy na alergologické celodenní vyšetření. A právě v ten den přednášel P. Zvěřina, takže na jeho přednáškách jsem skoro nebyl.

Při zkouškách mě zvolili za přísedícího, a tak jsem byl zkoušený první. Musel jsem P. Zvěřinovi přiznat, že jsem na jeho přednášky nechodil a že ani u žádného z kolegů jsem se nedopátral o co šlo. Zvěřina mi to u zkoušky vysvětlil a pak už to proběhlo hladce, protože věci, které přednášel z umění, mě velice zajímaly.

Potíže jsem měl s hebrejštinou, zpočátku jsem si myslel, že budu schopen dělat více jazyků najednou, ale pak jsme měli také latinu, řečtinu i staroslověnštinu. Dneska už neznám ani hebrejskou abecedu.

V semináři jste měli i marxismus?

Samozřejmě. Jméno profesora si již nepamatuji, ale uměl vynikajícím způsobem vykládat. Jako profesor byl asi nejlepší ze všech, kdo tam tehdy byli. Po čase ho nahradil stranický pracovník, který četl přednášky z papíru. Když jsme se připravovali na zkoušku, dal nám nějaký materiál, já jsem si to četl ve studovně, kde muselo být vždy naprosté ticho, a najednou se stala strašná věc. V koutě byla kamna, náhle přes celou studovnu něco zasvištělo a za kamna zaletěla ta moje skripta. Měl jsem zkušenosti z kriminálu, všechno jsem viděl úplně obráceně, než jak jsem to četl a bylo mi to odporné. Skripta jsem zahodil a už jsem se do nich nepodíval. Zkoušku jsem pak nějak udělal.

Po vysvěcení jsi tedy neměl žádnou primici?

Tehdy jsem šel za biskupem Tomáškem, že mi v rodišti zakázali primici a on odpověděl: "Udělejte si primici v Praze." Původně jsme plánovali společnou primiční mši svatou se salesiánem P. Janem Ledvinkou, který studoval v Olomouci a kterému také primici v rodišti zakázali. Nakonec měl P. Jan primici ve Žďáru nad Sázavou. Později zemřel za záhadných okolností, byl pronásledován STB.

Já jsem se šel zeptat P. Norberta Šamárka k Panně Marii Sněžné. P. Norbert se trochu zarazil, ale šli jsme za kanovníkem P. Černockým, byl přítelem Plojhara. P. Norbert to navlékl šikovně: "Tady, pane kanovníku, je jáhen z Vladislavovy ulice (ta patřila do farnosti) a chtěl by zde mít primici." Při primici mě pan kanovník přišel přivítat, potom sesypal peníze ze sbírky do krabice a spokojeně s ní odešel.

Hned po primici jsi zahájil kněžskou službu?

Po primici jsem neměl žádné umístění. Vrátil jsem se odpočinout na několik dní do svého rodiště a pak jsme nastoupili s bratrem Berardem u P. Bernarda na Vysoké, kde opravoval kapli a v blízkém Liběchově kostel. Stali jsme se zase zedníky, lešenáři a dělníky pro všechno. Mezitím pro nás žádal generální vikář Vaněk nějaká umístění, ale vše bylo vždy zamítnuto. P. Inocenc Kubiček navrhl, abych se stal duchovním pro vznikající skupinku františkánských studentů v Brně, našel si tam zaměstnání a bydlení. S bydlením mi pomohli Brňané a zaměstnání jsem našel v nemocnici U svaté Anny, kde už před tím sloužil jeden salesián, a přes salesiány jsem se na to místo dostal. Dělal jsem lapiducha. Po několika letech tam byla zaměstnaná celá řada našich mladších bratří. Nepobyl jsem tam dlouho, i když si mně vyhlédli a nabízeli mi studium medicíny.

*Dokončení v příštím čísle
Rozhovor připravil František Jirsa*

BOŽÍ HOD SVATODUŠNÍ - 8. ČERVNA

Dary Ducha svatého

Stálé dispozice, jež dobrotivý Bůh dal člověku, aby obdařen Duchem svatým probudil se skutky k novému životu. Vyjadřují přítomnost Ducha svatého ve vyvolených a v církvi Kristově. Jsou důsledkem tří božských ctností a plodí čtyři ctnosti mravní. Ziskáváme je a obnovujeme přijímáním svátostí, rozmnožujeme jejich účinnost prosbami a především věrným nasloucháním Božích vnuknutí a jejich uskutečňováním.

Katechismus katolické církve uvádí, že oporou mravního života křesťana jsou dary Ducha svatého. Jsou to trvalé dispozice, které příznivě uzpůsobují člověka, aby byl ochoten jednat podle hnutí Ducha. (KKC 1830-1831).

Rozeznáváme sedm darů Ducha svatého:

- 1) Moudrost - přichází na pomoc božské ctnosti lásky. Zakoušíme přítomnost Boží v duchovní radosti a pokoji. Směřuje až k nazírání Boha v nebeské blaženosti.
- 2) Rozum - pomáhá nám proniknout do smyslu zjevených pravd, aby pronikl krásu mravoučných zásad a v nich poznal Boha.
- 3) Rada - schopnost správně se rozhodovat, volit nejlepší prostředky k dosažení dobrého cíle. Ukazuje, co je třeba učinit a čeho se vyvarovat.
- 4) Síla - dává odvahu podnikat pro Boha veliké věci a snášet útrapy. Vnuká nám neochvějnou důvěru v pomoc Boží. Posiluje duši nadpřirozenou radostí ze spojení s Kristem.
- 5) Umění - vede nás, abychom svatě posuzovali stvořené věci, buď nám ukazuje jejich nicotu anebo nás vede jejich prostřednictvím k Bohu. Zvláště je to umění poznávat závažnost hříchu.
- 6) Zbožnost - plní nás synovskou oddaností k Bohu. Pobízí nás, abychom s ochotou a láskou plnili všechno, co se týká duchovního života, zcela se oddali službě Boží a přinášeli Bohu všechny své skutky.
- 7) Bázeň Boží - nevbuzuje strach, ale posvátnou úctu k Boží velebnosti. Vnuká odpor k hříchu a chrání před pokušením, rovněž před neúctou ke svatým věcem.

Užíváním těchto darů dosahujeme toho, že Bůh neustále a velmi intenzivně rozmnožuje jejich účinnost a tím dochází k potřebnému růstu našeho duchovního života.

Arnošt Kelner

Z LITERATUTRY

O zkroušenosti srdce

Co je to zkroušenost srdce? Je to stav duše setrvávající ve zvykové lítosti. Jde o zachycení stavu lítosti, kterou zbožná osoba prožívá při zpovědi po spáchání hříchu. Ve chvíli, kdy se duše upřímně rmoutí, že se dopustila určitého hříchu, nemohla by jej znovu spáchat. Je to, jako by marnotratný syn po návratu do otcovského domu řekl: “Tys mi všechno odpustil, vím, ale mé srdce bude neúnavně s vděčností opakovat, jak lituje, že tě urazilo, a že chce tím větší věrností nahrazovat ztracené hodiny, kdy na tebe zapomínalo.” Takový má být vnitřní postoj duše, která urazila Boha, pohrdla jeho dokonalostmi a ztížila utrpení Ježíše Krista. Zkroušenost srdce činí duši pevnou před zlem a pevnou v lásce k Bohu.

Svatost a postoj zkroušenosti srdce:

Svatý Bernard užívá několikrát výrazu “zkroušenost” místo “dokonalost”, neboť tolik tento postoj, je-li opravdový, chrání duši před každou urážkou Boha.

Svatý Benedikt píše: “Vězme, že budeme vyslyšeni ne pro mnohomluvnost, ale pro čistotu srdce a zkroušenost slzami projevenou”.

Plody postoje zkroušenosti srdce:

Svatý Rehoř praví, že zkroušenost srdce často “činí duši kajícího příjemnější Pánu, než by mu byl jeho nevinný život trávený v chabé bezpečnosti”.

Zkroušenost duši přiklání k plnému přijetí vůle Boží. Duše tolik lituje, že urážela Boha, že když se jí přihodí něco tvrdého, velkodušně to přijímá, což se pro ni stává nekonečným zdrojem zásluh.

Plodem zkroušenosti srdce je milosrdenství k bližnímu.

Zkroušenost srdce není smutkem, naopak zajišťuje naši důvěru v odpuštění Boží a upevňuje naši duši v pokoji. “Nesklíčuje srdce, nýbrž povznáší je modlitbou a důvěrou a budí v něm nadšení z pobožnosti. Je to smutek, který za největších hořkostí plodí vždy sladkost nepřírovnatelné útěchy” (sv. František Saleský).

Činí nás silnými proti pokušení. Pokušení jsou užitečnou školou (pomáhají nám neopírat se o sebe, ale o Boha; chrání před vlažností; dávají nám zkušenost) a zkroušenost je jednou z nejučinnějších zbraní, jak vzdorovat v pokušení.

*Úryvky z knihy "Kristus, ideál mnicha" vybrala Tereza Skálová
Autorem je bl. Columba Marmion, OSB (1858-1923), kněz, benediktinský opat*

MYŠLENKY

Každý je schopen milovat nezištně, ale jen někdo to dokáže.

Láska dokáže vytěžit hodnoty i v bolesti. Nedostatek lásky způsobuje bolest i v nadbytku. *(Jaroslav Kratka)*

Je snadnější napsat 10 knih o výchově, než vychovat jedno dítě.

Rozlišujte 3 slovesa: nemůže, nedovede, nechce. Dítě nemůže, co je nad jeho věk, síly, chápavost. Nedovede, čemu ještě nebylo naučeno. Nechce (to může i dovede), ale není ochotno to učinit. Neučit je tomu, co může, je nedbalost. Nechtít od něho, co může a dovede, je pedagogická sebevražda. *(Dominik Pecka)*

Během dovolené: Opatrujte se! (americký pozdrav), ať Vaši Andělé strážní nemusí pracovat přes čas a mají také dovolenou.

Kdy začínáme být opravdovými křesťany? Když děláme více než je poručeno, když děláme tolik, že naše křesťanství přivádí do úžasu nevěřící. Když pozdravíme i ty, co nás nepozdraví, když děláme dobře těm, kteří nás nenávidí, když odpouštíme všem všechno, rozdáváme svůj čas, peníze, úsměvy, i když je sami potřebujeme, a snažíme se v pocitu své nedostatečnosti dělat vždy něco navíc. *(Ludvík Černoš)*

V záplavě slov bývá stěžejní špetka rozumu. Moudrý člověk mnoho nemluví, poněvadž ví, jaké veliké bouře může vyvolat lehkovážně vyřčené slovo. Není větší cti pro člověka než jeho šetrnost v mluvení. I blázen, pokud mlčí, dělá dojem moudrého člověka. Napodobujme přírodu: dala člověku vždy otevřené uši, ale jeden jazyk, tak dobře ukrytý. *(Gabriel Hevenesi)*

Východiskem hlásání křesťanství může být jen "neznámý", nepochopitelný, stále překvapující Bůh, Bůh paradoxu, Bůh, který z porážek činí vítězství a ze smrti život - ten, který "všechno činí nové". *(Max Kašparů)*
Myšlenky připravuje Charles Tvrzník

Bohoslužby v kostele Panny Marie Sněžné

všední dny: 7.00, 8.00, 18.00 (po mši sv. večerní nešpory)

sobota: 8.00, 18.00 (po mši sv. večerní nešpory)

neděle: 9.00, 10.15 (pro rodiny s dětmi), 11.30, 18.00

čtvrtek: 19.00–20.00 tichá adorace v kapli sv. Michala

čtvrtý čtvrtek v měsíci (26. 6.) moderovaná adorace s hudbou

Pobožnost u hrobu 14 mučedníků bude v pondělí 16. června v 19 hodin.

ZE ŽIVOTA FARNOSTI

Společenství v naší farnosti nabízí možnost setkat se s lidmi podobného smýšlení, prohloubit svoji víru, navázat nová přátelství.

Lucián

Anděl Lucián je každou neděli při mši pro rodiny s dětmi.

*T. Boková, M. Komárková,
I. Vitoulová, I. Záhorská*

Nedělní setkání v Klubu

V neděli po mši sv. v 9 hod.,
cca od 10.00 do 12.30 hod.

Božena Harmáčková

Setkání ministrantů

V neděli po mši sv. pro rodiny,
cca od 11.15 do 12.15 hod.

bratr Bernard OFM

Setkání katechumenů

(příprava dospělých na křest)
Pondělí v 19.00, sraz před farou.

*Katechetka Marie Hlaváčová
P. Antonín Klaret OFM*

Společenství seniorů

Úterý od 9.00 v Klubu. Setkání při čaji a kávě po ranní mši svaté,
která začíná v 8.00. *Jiří Petrus*

Modlitby otců

Středa od 19.00 do 20.30,
sraz na nádvoří.

Modlitby matek

Čtvrtek od 17.00 do 18.00,
sraz na nádvoří.

Výuka dětí - náboženství

pro děti od 5. tř. ve středu
od 17.00 s katechetkou

Mgr. S. Skřivánkovou v malém
refektáři.

Biblická katecheze pro dospělé

Ve středu od 19.00 na faře. Sraz na
nádvoří.

*Katechetka Simona Skřivánková
www.simsk.cz*

Společenství pro 15-35leté

Pro mladé, kteří se chtějí společně
modlit, diskutovat a probírat život
z víry – ve čtvrtek od 20.00 na
faře, každý čtvrtý čtvrtek je
moderovaná adorace s hudbou
v kapli sv. Michaela od 19.15.

Adorace

Čtvrtek 19.00-20.00 v kapli;
každý čtvrtý čtvrtek v měsíci není
večerní adorace tichá, ale
moderovaná s hudbou.

Výuka dětí - náboženství

pro děti 1. až 4. tř.

v pátek od 15.00

s katechetkou Mgr. T. Lenfeldovou
v malém refektáři.

*Kontakt na redakci Sněžanky: František Jirsa, nám. Bratří Synků 347, Praha 4, 605 202 693,
jirsoval@volny.cz. Uzávěrka příštího čísla je 20. 6. 2014. Tisk: Rychlotisk, Jungmannova 3,
Praha 1. Náklady na vytištění jednoho čísla farního zpravodaje jsou 8,- Kč. Neprodejné.
Dobrovolné příspěvky vhažujte do pokladničky v kostele.*